

סניף "שמרו משפט" * בי"ד מיוחד לפקח על: הונעת, עקולים, סירובים, היתרי ערכאות, פסקי דין, גניטין * ומגן לבע"ד שלא יקופחו מזכותם: לכוירת הבי"ד, ולדין גמור, ולמהיכן דנתני, ולמאן בבוררות, ובמוענים

מחאה נמצרה נגד חברת הפראים המכנים עצמם כ'משחררי עגונות' דהגיטין שלהם הם בחזקת 'מעושה' ובניהם משני הם בחזקת 'ממזרים'

כמענה לשאלת רבים, על משפט הגיטין שמתבצעים לאחרונה ע"י חברת נשים וגברים פראים המכתירים את עצמם כ'משחררי עגונות' [מה שע"פ דעת תורה האמיתית, הרי נשים הללו הם 'מורדות' ולא 'עגונות'], ע"י שמארגנים 'הפגנות' פומביות נגד בעליהם הממאנים מלגרשן כפי רצונם, וגם רודפים אותם בפומבי בצעקות בוז ובפרסום כתבי השמצה נגדם חוזר ושוב, [ולפעמים אף בוריקת בצים עליהם בשוק]. [ושמענו לדאבונינו, הקלטה מדברי אחד מראש הבריונים שלהם, איך שפוער את פיו בדברי 'אפיקורסות' ומלעיג ושופך בוז וקלון על דברי תורה"ק ד'גט מעושה' פסול, והתפאר שאינו שומע לזה אפילו אם מרע"ה עצמו יבא אצלו לומר לו כן (עפ"ל), וזהו יותר מדאי למי שרוצה להבין מאיזה סוג אנשים המדובר].

הנה הלכה רווחת היא בהסכמת כל הפוסקים: דאין הבעל חייב לגרש את אשתו המורדת ב'מאים עלי' לעולם, וכדהבאנו המקורות ב'לוח מאים עלי' (לוח א') המוצג בפנקס בי"ד (ריסוס 1095). וגם זהו הלכה רווחת בהסכמת כל הפוסקים: ד'בזיון הבעל' פוסל כמו 'הכאה בשוטים' ממש, דמעות עצום הוא לחשוב ד'בזיון הבעל' נכלל ב'הרחקה דר"ת', דזה נפרך מכח כמה טעמים ואלו הן: ראשית והוא העיקר, דהרי יסוד היתר ה'הרחקות' הוא משום דהוי רק 'מניעת טובה' ולא 'עשיית רעה' וכמבואר בפוסקים, והלא אין לך 'עשיית רעה' גדולה מזה: 'לבייש' אדם בפומבי, דזה קשה לסבול לרוב בנ"א אף יותר מ'הכאה בשוטים'. שנית, דאף רק 'מניעת טובה' לא הותר רק על בעל ה'חייב לגרש' מן הדין, [דהרמ"א (סי' קנ"ז, סכ"א) קאי על דברי המחבר (סס) דמיירי מ'אלו שאמרו להוציא' ע"ש], משא"כ ב'מורדת' ד'פטור מלגרש' כלל, ואף ב'מילי' בלבד אסור לחייבו לגרש, לא הותר ה'הרחקות'. שלישית, דאף רק 'מניעת טובה' גרידא, כבר נאסר מימי מהריב"ל ואילך. רביעית, דאף ב'מניעת טובה' לבד, כתבו הפוסקים דאסור לומר לו להדיא דזהו משום שאינו מגרש. וחמישית, דכהיום לא שייך עוד טעם ההיתר על 'מניעת טובה', דהוי משום דיכול לילך למקום אחר שאין יודעין מזה, דהרי הכל מתפרסם כהיום בכל קצוי תבל ברגע אחד ולהיכן ילך, וכמבואר כ"ז עם ציון המקורות (סס, לוחימ"ד: ד' - ו') ע"ש.

אשר על כן, מכח חיוב 'ערבות' הרובץ על כל אחד מישראל, [ונכרתו עליה ריבי רכבות בריתות וכמבואר בנגמרא (סוטה ל"ז, ע"ג) ובתוס' (סס, ד"ה אמר)], חובה קדושה מוטל עלינו להכריז בשעת בת רבים:

דכל הגיטין שנתבצעו באופנים הללו ד'בזיון' ו'השמצת' הבעל בפומבי, הם בחזקת 'פסול' ובטל, וצריך לזוהר מאוד שלא לישא נשים אלו טרם שיקבלו גט כשר, דהם בחזקת 'אשת איש', ובניהם משני הם בחזקת 'ממזרים', ה"י.

ולמותר לומר, דמש"כ בי"ד דמתקרי 'תורה ומשפט': דכל מי שמערער על גיטין הללו, הוא בכלל 'מוציא לעז' על גיטין, ויחוש לעצמו מחרם דר"ת, דזהו בורות גמור, דהיעלה על הדעת שר"ת הטיל חרם שלא להזהיר בניי לאפרושי מאיסורים החמורים ד'אשת איש' ו'ממזרות' ה"ו. וכבר כתבו כל הפוסקים [כ"ד במספר בלי שום חולק כלל]: דר"ת מיירי ממי שמערער על גט מבלי שום נימוק הלכתי, משא"כ כשהמוחה מראה מקום לדבריו בהלכה, אז נהפוך הוא: ש'מצוה' רבה קעביד ו'תבא עליו ברכה'. ושאדרבה, אותם האומרים על המוחים ככה"ג שהם עוברים בזה על חדר"ת, הם עצמם הם ב'נידוי', וכדהעתקנו לשונם בקונטרס כפיית מאסר (סי' א') המוצג בפנקס בי"ד (ריסוס 5029), ע"ש. ולהשומעים ינעם ועליהם תבוא ברכת טוב, א"ס.

אברהם שמואל יהודה געשמעמנער
ראב"ד דבר"צ סניף "שמרו משפט"

כ"ד הכו"ח בשם שאר חברי הבי"ד צ' סניף שמרו משפט, יום ראשון לסדר:
'ואיש אשר ינאף את אשת איש אשר ינאף את אשת רעהו מות
יומת הנואף והנואפת [אחרי קדושים], ששה ימים לחודש אייר כ"א למספר
בני ישראל, שנת תשפ"א לפ"ק פה מאנסי ניו יארק יצ"ו.